

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Neljäs kirja

RAITA JAUHIAINEN

Allianssi.125

Hirunda

Neljäs kirja

Raita Jauhiainen

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Neljäs kirja

1. painos

© 2016 Raita Jauhiainen

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789523393011

Kansi ja taitto: Raita Jauhiainen

1.

Lu pysytteli piilossaan ja katseli kohti Terra Unioniaa. Hän oli huolestunut. Tänä yönä raja oli nimittäin poikkeuksellisen levoton. Hän sulki hetkeksi silmänsä ja tunsu infralinssit silmäluomiaan vasten, vaikka niiden väitettiin olevan käytössä lähes huomaamattomat. Tunne oli inhottava. Hän saattoi tosin olla tavallista alttiimpi tiedostamaan linssit sarveiskalvollaan, olihan hänen vasen silmänsä kerran tulehtunut niiden vuoksi. Syy oli ollut hänessä itsessään. Hän oli ollut huolimaton puhtauden suhteen.

Yö tuntui pidemmältä kuin aikoihin, koska Lu oli pysytellyt aloillaan jo usean tunnin ajan. Hän ei ollut lämpösäteilyä erottavista linseistä huolimatta nähnyt ketään, eikä se ollut ihme. Yksikään rajavartija ei ollut tehnyt havaintoa rajan takana piileskelevistä terraunionialaisista niiden vuosien aikana, jolloin hän oli ollut osa Saevus-joukkoja, eikä hän ollut kuullut varmoista havainnoista sitä edeltäneeltäkään ajalta. Hän oli kuullut vain epäuskottaviin mittoihin paisuteltuja juttuja, jotka kiersivät rajavartijalta toiselle. Lisäksi erikoisjoukoissa käytiin jatkuvasti hiljaista kisaa siitä, kuka tekisi terraunionialaisista todistettavasti havainnon ennen muita. Lu tiesi voittaneensa kisan jo aikaa sitten. Se oli kuitenkin voitto, jolla hän ei voinut eikä halunnut leuhkia.

Toisin kuin muilla Saevus-joukkojen miehillä, Lulla oli melko selvä käsitys siitä, miksi terraunionialaiset kykenivät pysyttelemään lähes huomaamattomina myös pimeään aikaan. Lena oli jo aikaa sitten näyttänyt univormunsa sisäpinnan, joka eristi ihon lämmön ja mahdollisti rajavartijoiden piiloutumisen myös infrapunaa aallonpituuksilla. Suojaus ei kuitenkaan ollut sataprosenttisen varma, kuten ei ollut Saevus-joukkojenkaan vastaava suojautumismenetelmä. Ehkäpä juuri siksi Lu käytti epämukavia infralinsssejä näinä vuoden pimeimpinä kuukausina vastaan hangoittelematta, ja tänä yönä hän oli erityisen tyytyväinen, että oli tehnyt niin. Hän nimittäin tiesi, ettei ollut

täällä yksin. Tänä yönä joku toinenkin pysytteli tässä kohdassa rajaa. Joku pimeydessä piileskelevä katseli kohti etelää yhtä itsepintaisesti kuin hän tuijotti kohti pohjoista. Kyseessä ei kuitenkaan ollut Lena. Valitettavasti.

Oli kulunut jo neljä viikkoa siitä, kun hän oli nähnyt Lenan. Ensimmäiset kaksi viikkoa Lu oli uskotellut itselleen, että kyse oli huonosta tuurista: hänen ja Lenan partiovuorot olivat jonkin odottamattoman käänteen vuoksi menneet ristiin. Kahden yksinäisen viikon jälkeen hän oli kuitenkin saavuttanut pisteen, jonka jälkeen epäilyksiä oli ollut lähes mahdoton torjua. Vahva epäilyys olikin onnistunut hiipimään hänen ajatuksiinsa, ja mitä ponnekkaammin hän oli sitä yrittänyt vaientaa, sitä vahvemmaksi se oli kasvanut. Siksi hän oli alkanut kantaa huolta. Hän ei voinut lakata ajattelemasta, että jotain pahaa oli tapahtunut. Ja joka kerran kun hän palasi tähän paikkaan ja huomasi, ettei Lena ollut jättänyt merkkiä lammen rantaan, hänen huolensa vain syvenyi.

Missä Lena oli? Se oli kysymys, jota hän oli miettinyt päivittäin. Hän ei olisi halunnut ajatella pahinta, mutta sortui siihen kaikesta huolimatta. Hän olikin alkanut olettaa, että Lenan raskaus ja erityisesti sen alkuperä olivat paljastuneet. Mikään muu vaihtoehto ei nimittäin kunnolla selittänyt Lenan katoamista. Ehkä Lena oli siis viety pois. Ehkä häntä pidettiin jossain. Muisa olosuhteissa Lena nimittäin keksisi keinon palata rajalle vaikka vain kertoakseen, missä oli ollut ja miksi. Jotain vakavaa oli siis tapahtunut, Lu tunsin sen. Hänellä ei kuitenkaan ollut mitään keinoja saada olettamuksilleen vahvistusta, ja rajallisuutensa tiedostaminen oli käynyt päivä päivältä raastavammaksi. Hän oli jäänyt jumiin eräänlaiseen epätietoisuuden välitilaan, jota hallitsi puristava odotus.

Lu nieli pettymyksensä. Lenan ympärillä viipyileviin ajatuksiin ei ollut nyt varaa. Tänä yönä rajan tuntumassa oli terraunionialainen, johon hänen tuli suhtautua samalla vakavuudella, jolla oli asennoitunut kaikkiin terraunionialaisiin ennen Lenaa. Siksi hän sysäsi tunteensa sivuun ja muistutti itseään vaarasta, joka asui tällä rajalla. Tämä alue oli yksi maailman vaarallisimmista paikoista, eikä Lenan kohtaaminen ollut sitä muuksi muuttanut.

Lenan ansiosta hänellä oli kuitenkin parempi käsitys rajan takana piileskelevien ajatusmaailmasta kuin muilla joukkojensa miehillä. Hän ei enää toiminut pelkkien uskomusten pohjalta, koska hänellä oli terraunionialaisista sekä tietoa että omakohtaista, suoraa kokemusta. Siksi hän olikin tyytyväinen, että oli täällä tänä yönä. Joku toinen heidän joukoistaan olisi jo voinut sortua virheliikkeeseen vain siksi, ettei ollut havahtunut rajan takana piileskelevään terraunionialaiseen. Hän kuitenkin tiesi, mitä oli tekeillä. Hän tunsin

tämän paikan poikkeuksellisen hyvin ja ehkä juuri siitä syystä myös aisti toisen ihmisen läsnäolon. Onneksi hän tiesi, ettei terraunionialaisella ollut lupaa hyökätä. Tieto suojaasi häntä provosoitumiselta, vaikka rajan tuijottaminen ja odottaminen kiristivätkin hänen hermojaan.

Hitaasti kuluneet tunnit olivat olleet mitä otollisimpia muistuttamaan häntä myös niistä lukuisista terraunionialaisiin liittyvistä väitteistä, joita hän oli ennättänyt vuosien mittaan kuulla. Nyt hän suhtautui puheisiin hieman ylimielisesti, vaikka oli vielä noin puoli vuotta sitten pitänyt niitä tosina muiden lailla. Hän oli myös alkanut ymmärtää, etteivät terraunionialaisiin liittyvät puheet olleet ainoastaan tyhjää sanahelinää. Niillä oli selvä tarkoitus. Jopa hän oli alkanut uskoa työnsä tärkeyteen juttuja kuunnellessaan, vaikka rajavartiosto ei ollut koskaan ollut hänen oma valintansa. Niinpä hän oli ajan mittaan sisäistänyt erikoisjoukkojen jakaman käsityksen, jonka mukaan hän suojeli maailmaa umpiossa eläviltä, todellisuudentajun kadottaneilta ihmisiltä. Nämä vaarallisen harhaiset ”unionialaiset” olivat arvaamattomia, koska he edustivat sitä osaa ihmiskunnasta, joka oli epäonnistunut nousemaan Suuren sodan pimeydestä nykyaikaan. Siksi kaikille Saevus-joukon miehille terraunionialaiset olivat yhä tappamiselle avoimesti hurraava ääriaines, jolla ei ollut järjestyksen maailmaan mitään asiaa.

Terraunionialaiset nousivat Albedon asemalla puheeksi usein, vaikka kaikkien täytyi ainakin jollain tasolla tietää, etteivät puheet voineet pitää täysin paikkaansa. Esimerkiksi iäkkäät jutut rinnattomista naisista kiersivät miesten keskuudessa sitkeästi, vaikka ajatuskin vapaaehtoisesti rintansa poistaneista naisista oli absurdi. Lu oli oppinut terraunionialaisista tarpeeksi tietääkseen, että rajan takana asuvat naiset halusivat paljon tyttäriä. Siinä suhteessa he eivät siis eronneet muun maailman naisista. Tytärten kasvattamiseen terraunionialaiset naiset taas tarvitsivat rintojaan, ruokkivathan he jälkikasvuun ensisijaisesti juuri niiden avulla. Muilla erikoisjoukkojen miehillä ei sen sijaan ollut tästäkään terraunionialaisiin liittyvästä pikkuseikasta mitään käsitystä. Heidän ajatuksissaan rajaa vartioivat naiset olivat silponeet itseään, eivätkä he kyseenalaistaneet uskomustaan. Heidän ei ollut koskaan tarvinnut tehdä niin.

Lusta oli kuitenkin hämmästyttävää, että päättömistä puheista ja tietämättömyydestä huolimatta erikoisjoukkojen miehet olettivat osan terraunionialaisista rajavartijoista olevan juuri naisia. Miksi? Maailmalla naiset olivat harvinainen ihmistyyppi. Naisia ei nähty, koska heidät oli piilotettu enemmistöltä kaupunkien sisäkehille. Merkittävä osa tätä rajaa silmälläpitävistä miehistä ei siis ollut nähnyt elävää naista yhtä esimerkkitapausta enempää.

Siitä huolimatta jokainen oletti juuri naisten liikuskelevan rajan takana. Mistä olettamus juonsi juurensa? Miksi hänkin oli olettanut niin, ennen kuin oli edes nähnyt Lenasta vilaustakaan?

Ehkäpä tarinat terraunionialaisista naisista olivat alkaneet jo niiden miesten keskuudessa, jotka itse Gavo Hirunda oli määrännyt tänne. Tilia ja Lemmushan olivat kertoneet, että Suuren sodan jälkeen Terra Unionian alue tiedettiin paikaksi, jossa asui paljon naisia. Myös Gavo Hirunda oli tiennyt sen, olihan tämä pysyvän rauhan maailmaan moukaroinut mies yrittänyt liittää naisyhteisöt osaksi maailmanvaltiota siinä kuitenkaan onnistumatta. Gavo Hirundan ponnistelujen lisäksi Tilia ja Lemmus olivat myös maininneet, että tässä maailmankolkassa sotaa pakoilleet naiset olivat teloitaneet alueelle harhautuneita miehiä. Ehkäpä juuri nuo menneisyyden veriteot olivat osasy syy siihen, miksi tällä alueella eläneiden naisten maine oli jäänyt elämään ja siirtynyt rajaa vartioivien miesten keskuudessa sukupolvelta toiselle.

"Sinusta näkee terraunionialaisen naisen todellisen luonteen", hän muisti yhä sanoneensa Lenalle syvää halveksuntaa tuntien. "Psykkisestä epävakaa, narsistinen ja manipuloiva."

Tuntemastaan inhosta huolimatta hän ei ollut laukaissut asettaan. Kyse ei kuitenkaan ollut tilanteen vakavuuden aliarvioimisesta. Hän oli todella ollut hengenvaarassa, eikä hän ollut missään vaiheessa uskotellut itselleen muuta. Sen sijaan hän oli uskonut olleensa oikealla asialla. Hän oli myös kokenut tuntemansa vihan oikeutetuksi, olihan hän uskonut jo tietävänsä terraunionialaisista kaiken, mitä heistä saattoi tietää.

Hän ei kuitenkaan ollut tiennyt mitään, eivätkä siten muutkaan Saevusjoukon miehet tienneet mitään, vaikka terraunionialaisista niin paljon puhuivatkin. Jutut rinnattomista naisista taisivat siis olla vain tapa ylläpitää mielikuvaa äärimmäisiin keinoihin valmistautuneista naisista. Ehkä oletamus naisten väkivaltaisuudesta ei ollut täysin väärä, mutta oli silti kummallista olettaa aggressioiden johtavan rintojen poistamisen kaltaiseen äärimmäiseen tekoon. Juttuja toistavat miehet eivät yksinkertaisesti tienneet, että rinnat olivat naisille erityisen tärkeitä. Lu kuitenkin tiesi. Hän oli myös nähnyt, kuinka Lenan rinnat olivat alkaneet raskauden edetessä muuttua. Muutos oli kiehtovaa seurattavaa, mutta samalla se oli myös hämmentävää. Hänen oli yhä vaikea uskoa, että hänen teollaan oli Lenan vartaloon niin suuri mullistava vaikutus. Toisinaan ajatusta oli vaikea käsittää todeksi.

Risahdus. Lu käänsi katseensa vasempaan ja sysäsi mielikuvan Lenan rinoista sivuun. Hän ei kuitenkaan nähnyt mitään. Se ei ollut yllättävää, koska

metsästä kuului hiljaisen huminan lisäksi vaimeita risahduksia ilman, että se merkitsi ihmisen läsnäoloa. Ehkä tällaiset äänet saattoivat olla osasy siihen, miksi puheet terraunionialaisista eivät koskaan täysin lakanneet. Saevusjoukot oli koulutettu uskomaan terraunionialaisiin, vaikka heitä ei näkynyt, ja metsästä kantautuvat sattumanvaraiset risahdukset ja kahinat olivat omiaan vahvistamaan uskoa varmojen näköhavaintojen puuttuessa.

Samassa Lu kuitenkin kuuli taas jotain. Tällä kertaa kyseessä ei ollut vain risahdus vaan pikemminkin tömähdys. Lu käänsi nyt katseensa kohti etelää, koska ääni ei ollut kantautunut Terra Unionian suunnasta. Ei, tämä ääni oli kantautunut heidän puoleltaan rajaa. Kului sekunti, kaksi, kunnes tömähdyttä seurasi vaimeaa kahinaa. Nyt Lulla ei ollut enää epäilystäkään. Joku oli kompuroinut ja kaatunut pimeässä metsässä.

Lu tuijotti pimeyttä silmiään juuri räpäyttämättä. Hän ei pitänyt tästä yllättävästä käänteestä lainkaan. Ei nyt, kun hän aisti rajan takana väijyvän terraunionialaisen. Ajoitus sai hänet synkäksi myös siitä syystä, että hänellä oli edessään vielä kymmenen tuntia partiointia. Siksi kyseessä ei voinut olla toinen rajavartija. Saattoiko metsässä sitten kulkea eläin? Oliko jokin suuri luontokappale harhautunut Terra Unioniasta heidän puolelleen rajaa ja alkanut edetä kohti etelää? Lu ei uskonut siihen, vaikka olisi halunnutkin. Se olisi nimittäin ollut paljon mieluisampi selitys kuin se, mikä oli todennäköisempi. Kyseessä saattoi nimittäin olla Terra Unioniaa kohti pyrkivä mies, joka halusi loikata maailmasta ja kadota rajan taakse valtavan naisväestön huomaa.

Risahdus. Lu valpastui entisestään, koska nyt ääni oli jo kantautunut huomattavasti lähempää. Liian läheltä, jos häneltä kysyttiin. Niinpä hän ei voinut enää pysytellä toimeettomana vaan lähti hivuttautumaan piilostaan kohti etelää. Hän liikkui äärimmäisen varoen, vaikka olikin jo reilusti rinteiden yläreunan alapuolella ja siten rajalta käsin näkymättömissä. Raja oli kuitenkin tänä yönä levottomampi kuin aikoihin, joten hänen ei kannattanut sortua varomattomuuteen.

Lu ei ehtinyt laskeutua muutamaa metriä alemmas, kun hän jo erotti pimeässä vilauksen. Infralinsseihin piirtyi miehen siluetti, joka eteni pimeydessä hapuillen. Lun teki mieli kirotta katkerasti ja kovaa. Tämä oli tilanne, jota yksikään erikoisjoukkojen mies ei oikeasti halunnut kokea, vaikka heidät oli siihen koulutettukin. Mistä tuo mies oli tänne tullut ja miksi hänen oli täytyntä ilmestyä rajalle juuri tänä yönä?

Metsässä haparoiva yksinäinen kulkija vaikutti normaalirakenteiselta. Hän oli linsseihin piirtyvän datan mukaan 175–178 senttimetriä pitkä ja liikkui

noin 45 metrin päässä Lun nykyisestä sijainnista. Näiden tietojen pohjalta Lu ei odottanut vaikeuksia miehen pysäyttämisessä. Ensinnäkin oli todennäköistä, että hän oli miestä fyysisesti vahvempi. Toiseksi hän vaikutti olevan pimeässä haparoivaan mieheen verrattuna huomattavasti tottuneempi epätasaiseen maastoon ja siten liikkeissään nopeampi ja varmempi. Kiinniotto ei siis olisi ongelma, mikäli sen saisi suoritettua äänettömästi.

Lun ei kuitenkaan kannattanut olettaa miehen pysyttelevän hiljaa. Siksi hän varmisti vielä, että varusteisiin vakiona kuuluva Somnox-lääkepistooli oli käden ulottuvilla. Siihen turvautuminen oli äärimmäisen harvinaista, mutta tänä yönä niin saattaisi käydä, mikäli metsässä harhaileva mies alkaisi vastustaa häntä suusanallisesti. Juuri nyt rajalla ei nimittäin voinut päästää pihaustakaan.

Lu hivuttautui kohdettaan lähemmäs ja kiinnitti nyt erityistä huomiota miehen ylävartaloon. Hän ei erottanut miehen takista Hirundan lintu-embleemiä, jonka olisi pitänyt löytyä univormun rintamuksen kohdalta. Kulkija ei siis ollut rajavartioston, poliisin taikka keltakaartin miehiä eikä siten oletettavasti kantanut asettakaan. Samaa olettamusta tuki myös miehen eteneminen, joka vaikutti yhä varsin epävarmalta. Rajavartija olisi edennyt pimeässä huomattavasti varmemmin askelin. Lisäksi hän olisi suunnistanut suoraan kohti pohjoista epämääräisen kiertelyn ja kaartelun sijaan, mikäli loikkaaminen oli tämän yöllisen metsäretken pääasiallinen tarkoitus. Pimeydessä haparoiva mies eteni kuitenkin hetken kohti länttä, kunnes kääntyi ja alkoi taas kulkea kohti pohjoista ja Terra Unioniaa.

”Hitto...” Lu kirosi hiljaa.

Häntä nimittäin ärsytti. Vastaavassa tilanteessa ensimmäisen kerran oltuun hän oli yhyttänyt metsästä Mari Alaudan ja Saian. Hän oli kohdannut heidät rajasta huomattavasti kauempana, eikä äänien päästäminen hiljaisen metsän uumenissa ollut silloin ollut ongelma. Tällä kertaa tilanne ei kuitenkaan etenisi samoin. Tänä yönä hänen vastassaan oli mies, joka oli jo ennätänyt rajan tuntumaan, joten hänen oli toimittava pilkulleen koulutuksensa mukaisesti. Prosessin vaiheet olivat kiinniotto, vaientaminen (tarvittaessa voimakeinoin), vetäytyminen rajalta, taustajoukkojen hälytys ja jatkotoimet, joista viimeiseen hänen ei onneksi tarvinnut sekaantua. Niihin kuuluivat muun muassa rajavyöhykkeen todellisen tarkoituksen kieltäminen sekä muita kiinniotetun ajatteluun kohdistuvia täsmäiskuja, joiden periaatteita hän ei halunnut edes tarkoin tietää. Toimien tarkoitus oli kuitenkin selvä: Terra Unionian salaaminen siviiliväestöltä.

Lu lähti etenemään kohti yksinäistä kulkijaa, jonka siluetti piirtyi yhä räikeänä länttinä hänen silmiinsä. Suurin haaste oli pysyä hiljaa ennen ja jälkeen kiinnioton. Lun oli siis edettävä varoen ja napattava mies takaapäin saadakseen hänet vaiennettua ennen ensimmäistäkään älähdystä. Toisin sanoen hänen olisi ensimmäistä kertaa koko työhistoriansa aikana oikeasti turvaututtava Somnoxiiin, josta heitettiin Albedossa herjaa lähes viikoittain. Juuri nyt Luta ei kuitenkaan naurattanut. Nyt hän oli tyytyväinen siitä, että joku oli joskus kyennyt arvioimaan ne kaikkein epätodennäköisimmätkin riskit, joita tämän rajan turvaamiseen liittyi. Tänä yönä Somnox saattoi hyvinkin olla ainoa keino selvittää kiinniottotilanteesta ilman, että rajan takana pöleskelevä terraunionialainen havahtuisi siihen.

Samassa yksinäinen kulkija käänsi kasvonsa hänen suuntaansa ja hän jähmettyi aloilleen. Myös hänen kohteensa pysähtyi. Oli selvää, että mies oli jäänyt kuuntelemaan pimeästä kantautuvia ääniä. Lu odotti. Jos hän liikahtaisi nyt, mies kuulisi hänet. Samassa mies kuitenkin pyrähti juoksuun, eikä Lu voinut muuta kuin pinkaista miehen kannoille tainnuttaakseen hänet.

Lu loikki mättäiden, runkojen ja kantojen yli. Hänen katseensa oli kiinnittynyt edessä juoksevan miehen selkään, ja kaikki hänen ajatuksensa olivat kerääntyneet kiinnioton ympärille. Mikäli tämä mies ennättäisi rajalle, rajauruha tulisi loukatuksi räikeästi, ja se taas aiheuttaisi seuraamuksia, joista muilla rajavartijoilla ei ollut rajan tällä puolen aavistustakaan. Ja vaikka mies pääsisi rajan yli (mikä oli epätodennäköistä nyt, kun terraunionialainen oli vahdissa), hän tuskin selviäisi edessään odottavasta miinakentästä. Ja jos taas Terra Unionian rajavyyhykkeen miinakentällä räjähtäisi, se sysäisi suljetun maan täydelliseen sekasortoon. Rajalle pyrkivä mies oli siis saatava kiinni ja nopeasti. Mitä tasaisempi Terra Unionian sisäinen tilanne oli, sitä turvallisempi raja olisi heille kaikille.

Loikkaava mies kiri askeleitaan, ja nyt se sai Lun hermostumaan toden teolla. Hänestä näytti kuin miestä olisivat piiskanneet eteenpäin sekä määrätietoisuus että vimma. Mies siis tiesi Terra Unioniasta. Hän tiesi täsmälleen, mitä tämä metsä katki, ja hän halusi sinne keinolla millä hyvänsä. Lu ei voinut enää aliarvioida miehen mahdollisuuksia onnistua aikeessaan.

Kun mies alkoi jo kavuta loivaa rinnettä ylös, Lu ärsyynyi kahta kauheammin. Loikkariksi mielivä oli yhä harmillisen kaukana, ja hän vaikutti juoksevan paljon ketterämmin kuin Lun havaitsema aikaisempi haparointi oli antanut ymmärtää. Nyt oli jo kiire, koska rinteen päälle päästyään mies olisi enää vain muutamien kymmenien metrien päästä rajasta (riippuen siitä, kenen karttaa luettiin). Hänen oli siis saatava mies kiinni seuraavien sekunti-

en aikana, koska loikkarin ilmestyessä terraunionialaisen näköpiiriin myös hänen kannoillaan pinkova rajavartija paljastuisi. Miten terraunionialainen rajavartija reagoisi nähdessään pimeydessä kaksi hirundalaista, joista toinen oli aseistettu? Lu ei ollut valmis vaihtamaan kansalaisuuttaan ihan vielä, eikä hän totisesti ollut valmis avaamaan tulta terraunionialaisen kanssa.

Rinnettä kapuava mies vilkaisi olkansa yli ja näki nyt Lun ensimmäistä kertaa. Lu taas erotti miehen katseen ja huomasi pelon, joka siitä heijastui. Mies alkoi selväsitkin hätääntyä lähestyvän rajavartijan vuoksi ja ehkä juuri siksi juoksi nyt kuin hänen koko elämänsä olisi ollut siitä kiinni.

Lu joutui ponnistelemaan kaikin voimin saadakseen miehestä otteen ennen rinteen yläreunaa ja kiskaistakseen hänet maata vasten tainnuttaakseen hänet joko nyrkillä tai Somnoxilla. Hän onnistui kuromaan välimatkaa heidän välillään, mutta huomasi pian, ettei se ollut tarpeeksi. Mies ennätti rinteen päälle, kun Lu oli enää vain vaivaiset pari metriä hänen takanaan. Samassa mies kuitenkin nytkähti voimakkaasti taaksepäin, kunnes kaatui selälleen rinnettä vasten. Lu heittäytyi maahan miehen rinnalle ja katsoi näkyä epäuskoisena. Mies ei hievahtanutkaan. Hän ei edes huohottanut nopean ja raskaan nousun päätteeksi. Sen sijaan miehen otsassa oli reikä. Hän oli kuollut.

* * *

Lu oli istunut ruumiin vierellä jo lähes tunnin. Metsä oli yhä hiljainen, koska miehen ampuneesta terraunionialaisesta ei ollut kuulunut risaustakaan. Nainen oli kuitenkin yhä rajan tuntumassa, siitä Lu oli varma. Siksi hän ei voinut vielä liikahtaa, vaikka hän olisi jo mieluiten hivuttautunut kauemmaksi tästä varsin kuolleesta seuralaisestaan.

Hän oli sulkenut miehen silmät, koska se tuntui oikealta tavalta toimia. Hän oli myös kuvannut miehen sormenjäljet, koska se oli toimenpide, joka hänen kuului rajavartijana tehdä. Lisäksi hän oli tutkinut ruumiin viestimellään. Hän ei ollut löytänyt ID-sirun signaalia, joten mies ei siis ollut siviili-vaatteisiin vaihtanut rajavartija eikä poliisikaan. Hänen vierellään kuolleena makaava mies oli kuitenkin osannut varoa rajavartijaa, ja mitä kauemmin Lu havaintoaan mietti, sitä huolestuneemmaksi hän tuli. Toki miehen varovaisuus saattoi osin selittyä reitillä, jota pitkin hän oli rajavyöhykkeelle asti päässyt. Miehen oli täytynyt kulkea Albedon kautta, joten hän oli todennäköisesti nähnyt rajavyöhykkeelle kulkevia rajavartijoita ja tajunnut, että metsässä oli viisainta edetä äärimmäisen varoen.

Mutta jos mies ei itse ollut rajavartija, taikka edes poliisikaan, kuka hän oli? Yksi selitys oli, että kyseessä oli ollut joku loikkari-Lemmuksen kontakteista. Mutta mikäli hän muisti heidän käymänsä keskustelun oikein, Lemmus oli kertonut kontaktiensa livahtavan rajavyöhykkeelle vain joen tuntumassa. Joki oli nimittäin ainoa keino lähettää toimituksia rajan yli Terra Unioniaan. Joki kuitenkin sijaitsi muutaman kilometrin päässä, joten kuolleen täytyi olla joku muu kuin mustia laukkuja jokeen viskelevä mies.

Mutta oliko miehen taustoilla edes väliä? Jos mies oli tehnyt ratkaisun lopettaa ansioituminen, hänen elämässään oli täytynyt olla jokin pahasti vialla.

”Paskat...” Lu huokaisi turhautuneena ja käänsi taas katseensa maassa makaavaan mieheen. ”Olitpa kuka tahansa, olipa sinulla kuinka monta hopeasiipimerkkiä tahansa, et silti ole sodan puhkeamisen arvoinen.”

Kukaan ei ollut, mutta tästä miehestä saattoi pahimmillaan sellainen tulla. Niinpä Lun oli nyt jahkailun sijaan päätettävä toimista, joihin ryhtyä. Ja mitä kauemmin hän ruumiin vierellä istui, sitä vähemmän hän innostui ajatuksista alkaa korjata tilannetta virallista sääntöä noudattaen. Koska mitä erikoisjoukoissa tapahtuisi, kun tieto rajan tuntumassa tappavin aikein liikkuvista terraunionialaisista saisi viimein konkreettisen vahvistuksen? Toki he aina toimivat sillä olettamuksella, että rajan takana oli vihollisia. Kaikki heidän toimintansa oli viritetty kyseisen olettamuksen varaan. Heillä ei kuitenkaan ollut varmaa tietoa terraunionialaisten taisteluvalmiudesta. Kukaan ei voinut hänen lisäksi varmaksi sanoa, kuinka lähellä rajaa terraunionialaiset ylipäätään edes kuljeksivat.

Nyt rajalle oli kuitenkin tapettu mies. Lun vieressä lojui ruumis, joka todistaisi kaikki puheet terraunionialaisista, jopa ne hulluimmat ja raaimmatkin, tosiksi. Mitä miehen kuolemasta siis seuraisi? Mitä tapahtuisi, kun tieto rajarauhan rikkomisesta lähtisi leviämään?

Lu pudisteli päätään. Miehen ampunut terraunionialainen oli tullut tietämättään vahvistaneeksi puheet terraunionialaisten kiihkomielisyydestä. Ehkä rajavalvontaa alettaisiin tehostaa heidänkin puolellaan rajaa. Se taas vaikeuttaisi Lun elämää. Riitti, että Lenan oli pitänyt alkaa kytätä terraunionialaisia valppaammin kuin koskaan aikaisemmin. Jos hän joutuisi tekemään samoin Saevus-joukkojen vuoksi, rajalla tapaaminen kävisi pian täysin mahdottomaksi.

Lu tuijotti mieli raskaana kohti etelää. Hänellä oli enää muutamia tunteja aikaa päättää, mitä tehdä. Oikeastaan hän jo tiesi, mitä hän halusi tehdä, mutta epäili aikeensa toteuttamiskelpoisuutta. Hänellä ei kuitenkaan ollut runsaasti vaihtoehtoja.

”Miksi sinun piti tulla tänne?” hän mietti hiljaa ja katsoi taas kuollutta. ”Vaikeutit elämääni ja teit sen aivan turhaan. Toivottavasti olit valmis maksamaan riskistäsi tämän hinnan...”

Lu sulki silmänsä ja kävi läpi tapahtunutta. Hän näki taas, kuinka mies nytkähti taaksepäin ja kaatui selälleen rinnettä vasten. Hän saattoi melkein jopa kuulla sen tömähdyksen, joka kaatumisesta oli kantautunut. Hän ei ollut kuitenkaan kuullut laukausta. Ammus oli lentänyt ilman halki lähes äänettömästi ja osunut pelottavan tarkasti keskelle miehen otsaa. Se olisi ollut myös hänen kohtalonsa, mikäli hän olisi aikaisemmin rajaa tarkkaillessaan tehnyt pienenkin virheliikkeen ja paljastanut murhanhimoiselle terraunionialaiselle sijaintinsa. Mitä Lenakin tästä kaikesta vielä miettisi?

Lu avasi silmänsä ja katsoi kuolleen otsaa. Häntä hämmästytti yhä siihen painuneen reiän koko. Hän tiesi, ettei tuo pieni siisti reikä ollut lähtenyt käsiaseesta, jollaista Lena kantoi. Ensinnäkin käsiase oli tarkoitettu lähitaisteluun. Toiseksi se olisi saanut aikaiseksi huomattavasti suurempaa tuhoa. Miehen tappanut terraunionialainen oli siis kantanut mukanaan ainakin kahta asetta. Oliko se nyt terraunionialaisten tapa? Olivatko he suuressa viisautessaan päättäneet, ettei yksi ase enää riittänyt? Vai oliko kyse uudentyyppisestä rajavartijasta, joka liikkui rajalla puhtaasti vihollisia eliminoidakseen?

Ajatus riiteli kaikkea sitä vastaan, mitä Lu oli Terra Unioniasta oppinut. Terra Unionian laki kielsi hyökkäämisen hirundalaisia vastaan, rajavartiotolla oli lupa vain puolustautua. Hän ei ollut kuitenkaan kuullut Terra Unioniasta mitään kuukauteen. Ehkä rajan takana oli siis tapahtunut jotain sellaista, joka selitti tämän yön tapahtumat. Ehkä laki oli muuttunut. Ilman Lenaa hänen oli kuitenkin mahdotonta päästä asiasta selvyyteen. Hän tiesi vain, että miehen ampuminen oli tekona enemmän hyökkäävä kuin puolustava. Hän tiesi myös, että miehen tappaneen terraunionialaisen aseessa oli jonkinlainen tähtäin ja että ase oli tarkoitettu nimenomaan laukaistavaksi pitkän välimatkan päästä. Lu huokaisi syvään. Asiat eivät todellakaan olleet nyt kovin hyvällä tolalla.

Hän vilkaisi taas elotonta ruumista, ja hänen olonsa kävi yhä vain tukalammaksi. Ruumis nimittäin herätteli hänessä muistoja, joita hän ei olisi välittänyt enää vatvoa. Hän ei kuitenkaan kyennyt torjumaan niitä nyt, kun oli taas joutunut kasvotusten kuoleman kanssa. Tapa, jolla tämä mies oli vavahtanut ennen kuolemaansa, veti hänet väkisinkin takaisin hetkeen, jolloin salaiseen tunneliin löytänyt nimetön nuori mies oli teloitettu hänen silmiensä eteen.

Lu pudisteli päätään. Muisto miehen teloituksesta vaikutti häneen voimakkaammin kuin hän olisi halunnut myöntää. Hän olisi mieluummin unohtanut koko asian, mutta se oli turha toive. Hän tiesi, ettei unohtaisi näkemäänsä koskaan. Se oli ollut liian järkyttävä ja raaka tapahtuma unohtettavaksi, ja nyt hän tiesi tarkalleen, kuinka suurta tuhoa päähän ampuminen saattoi aiheuttaa. Se oli näky, jota vastaavaa hän ei halunnut nähdä enää koskaan.

Hän muisti taas tunnelin. Hän muisti tarkasti seisahduneen ilman ja tunnelin seinämien puristuksen ympärillään. Hän muisti vahvan maan hajun ja ruumiin, joka oli peitetty hiekalla. Hän muisti myös maahaan painautuneet jalanjäljet, jotka olivat varoittaneet heitä siitä, etteivät he olleet Janin kanssa tunnelissa kaksin. Hän muisti myös, kuinka hän oli tukahduttanut tunteet, jotka olivat käskeneet häntä pakenemaan ja etsimään turvaa. Hän oli kuitenkin pitänyt päänsä kasassa, koska vaihtoehtoja ei ollut. Tunnelissa oli ollut vain kaksi suuntaa, joihin paeta, ja kumpikin niistä oli ollut yhtä huono. Lisäksi hänen oli täytynyt pitää pää kylmänä jo Janinkin vuoksi. Jos hän olisi seonnut, myös Jani oli joutunut paniikkiin. Pelko olisi hyvinkin voinut koitua heidän kohtalokseen.

"Halusin auttaa... kai te tajuatte, että halusin auttaa?!" Lu muisti taas pimeän tunnelin hiljaisuudessa kuulemansa parahuksen.

Tuo parahdus oli löytänyt tien jopa hänen uniinsa saakka. Se häiritsi Luta, koska hän halusi niin palavasti unohtaa. Hän oli jo päättänyt jättää Gavialiksen ongelmat Gavialikseen ja jatkaa elämäänsä kaupungin rajojen ulkopuolella. Gavialikseen hän palaisi enää vain välttämättömän pakon edessä. Muistot eivät kuitenkaan jättäneet häntä rauhaan. Ne luikertelivat hänen tajuntaansa aina, kun rajametsä hänen ympärillään kävi liian hiljaiseksi.

"Kai te tajuatte, että halusin auttaa?!" hän kuuli mielensä uumenista.

Mies oli anellut henkensä puolesta, vaikka oli todennäköisesti tiennyt sen olevan turhaa. Miltähän nuoresta miestä oli mahtanut tuntua, kun hänelle oli valjennut elämän olevan enää minuutin, parin mittainen? Miten kukaan saattoi kohdata niin loputtoman ja periksimattoman totuuden?

Miestä oli tosin harhautettu valhein. Hänen oli annettu ymmärtää, että virheet oli annettu anteeksi. Mies oli tuuditettu hetkeä ennen teloitusta harhakuvitelmaan elämän jatkumisesta. Oliko se ollut armeliasta vai julmaa? Sitä Lu ei tiennyt. Hän tiesi vain, että hänen kuulemansa nimi "Dek Unu" oli pelottanut kuolemantuomion saanutta nuorta miestä. Miehen äänestä oli ollut erotettavissa puhdas kauhu. Hänen ei ollut kuitenkaan tarvinnut pelätä kauaa. Hänet oli tapettu heidän eteensä, ja se oli näky, joka oli kaikista

unohtamisen keinoista huolimatta palannut Lun uniin lähes jokaisena taupausta seuranneena yönä.

"Hän oli meille liian beikko", oli kuulunut tyly toteamus miehen kuoltua.

Se oli ollut lyhyt ja kylmä arvio miehen arvosta niille, jotka olivat tuona päivänä päättäneet elämästä ja kuolemasta. Toteamus kuvotti Luta vieläkin. Kyseinen jengi oli siis vaaraksi jokaiselle maailman ihmiselle, mikäli se kohteli noin omiaankin. Mihin se siis kykenisi ulkopuolisten miesten ollessa kyseessä? Lulla oli asiasta hyvä arvaus, olihan häntä kohti ammuttu neljänellä kehällä.

He eivät olleet vaihtaneet Janin kanssa asiasta montaa sanaa tunnelista selvittyään, mutta Lu oli nähnyt Janissa muutoksen. Jani oli ollut ärtynyt, eikä vain väsymyksen vuoksi. Lu tajusi kyllä, mistä ärtymyksessä oli ollut kyse. Myös hän olisi elänyt lopun elämänsä mieluummin ilman muistoa hetkestä, jolloin ihmisen pää oli hajonnut ja levinnyt pitkin tunnelin seinämiä. Teloitukset kuuluivat vanhaan aikaan, Suuren sodan päiviin, eivät moderniin Gavialikseen. Oli vastenmielistä, että maailmassa oli yhä miehiä, joiden rinnalla pahimmat terraunionialaisiin liittyvät puheetkin kuulostivat laimeilta pikkupoikien pelotteluyrityksiltä. Lu ei voinut muuta kuin tuntea inhoa ja pettymystä.

Suurten suoritusten ja saavutusten päivän jälkeen Gavialiksesta lähdettyään hän oli ollut lähinnä helpottunut. Ajatus rajasta oli ollut suorastaan lohduttava. Hän oli odottanut näkevänsä Lenan ja palaavansa normaaliin elämään. Hän oli uskonut, että sekä maantieteellinen että henkinen etäisyys kaupunkiin olisi auttanut häntä unohtamaan sinne jääneen sekasorron. Lena ei ollut kuitenkaan tullut, eikä hän ei ollut osannut arvatakaan, että hän joutuisi odottamaan häntä ainakin kuukauden. Vähiten hän oli odottanut joutuvansa vielä toistamiseen teloituksen silminnäkijäksi. Niin oli kuitenkin käynyt ja vielä paikassa, johon Gavialiksen vaikutuksen ei olisi pitänyt yltää. Nyt Lulla ei ollut enää vähäisintäkään epäilystä siitä, kuinka tosissaan terraunionialaiset heitä "hirundalaisia" inhosivat ja vastustivat. Pysyvästä rauhasta huolimatta maailmassa vaikutti yhä kytevän suunnaton määrä pelkoa ja vihaa. Mihin se vielä heidät johtaisi?

* * *

Lu tarkisti viestimestä ajan. Hän huomasi istuneensa ruumiin vierellä jo melkein kolme tuntia. Aika oli madellut, eikä hänellä ollut ollut muuta tekemistä kuin kuunnella metsän hiljaisuutta ja ajatella. Kuluneiden tuntien

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Neljäs kirja

Suuri sota on jättänyt Maan syville arville. Maa-alueet päiväntasaajalta kääntöpiireille ovat asuinkelvottomia aavikoitumisen, saastumisen ja äärisäiden takia. Suuren sodan myötä ihmiskunnan kulttuurihistoria on unohdettu ja menneisyys on menettänyt merkityksensä. Sodasta selvinneiden jälkipolvet elävät kuitenkin rauhan ja edistyksen aikakautta.

Kuukauden verran Gavialista vältelleen Lu Talpan suunnitelmat muuttuvat, kun keskeneräiset asiat kiskovat häntä takaisin maailman suurimpaan kaupunkiin. Samaan aikaan Saia Motasilla ja Jani 821771 joutuvat kasvotusten vaatimusten kanssa, joita he eivät usko kykenevänsä täyttämään. Kun shokkiuutinen leviää kaupunkiin kaikki kolme joutuvat turvautumaan ratkaisuihin, joihin he tarttuvat vain pakon edessä. Keiden salaisuudet ovat loppujen lopuksi suurempia, elävien vai kuolleiden?

ISBN: 9789523393011